

ἀντεπεξεληθὼν κατὰ τῶν ἰδεῶν τοῦ Βοργκέ δι' ἄρθρου πλήρους δυνάμειος καὶ πρωτοτυπίας δημοσιευθέντος ἐν τῇ «Néç 'Eπιθεωρήσει» ὑπὸ τὸν τίτλον «Religion et Irreligion».

Κ. Π.

ΣΤΗΛΗ ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΙΣ ΕΡΜΗΝ ΚΑΙ ΝΥΜΦΑΣ

Ἔργον ἐξῆρχον ὑπὸ πολλὰς ὄψεις, καὶ διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐξεργασίαν, καὶ διὰ τὴν δυνάμιν τοῦ περιγράμματος, καὶ διὰ τὴν λεπτότητα καὶ ἐπιμέλειαν τῆς ἐκτελέσεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἰδιορρυθμίαν αὐτοῦ τὴν ἄλλην μοναδικὴν, ἐκτάκτου δὲ ὅλως σημασίας καὶ διὰ τὴν τοπογραφίαν τῶν περὶ τὸν Πειραιᾶ, ἀνευρέθη πρό τινων ἡμερῶν ἐγγὺς τοῦ Μοσχάτου ἐν τῷ χάνδακι τῷ πρὸς μεταφορὰν τοῦ ὕδατος ἀπὸ Μοσχάτου εἰς Πειραιᾶ, καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παλαιᾶς γραμμῆς, ἀλλ' ἤδη κατηργημένης, τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου.

Τὸ κατασκευάσμα τοῦτο εἶνε στήλη μαρμαρινὴ ἐν εἴδει πλακῶς, πλάτους 0,88, ὕψους 0,76 μετὰ ἀετωματίου ἐλαφρῶς ἐξεργασμένου, φέροντος δὲ ἄνω ἀκρωτήρια, ὧν τὸ μέσον ἦτο πρόσθετον συνδεδεμένον διὰ μολύβδου πρὸς τὴν στήλην, ἔχοντος δὲ καὶ περὺν ἔνθεν καὶ ἔνθεν, μολύβδου καὶ ταῦτα πρὸς τὸ ἄλλο μέρος συνδεδεμένα, ἅτινα νῦν ἐλλείπουσι, φαίνεται ὅμως ἡ θέσις αὐτῶν. Ἡ στήλη ἔχει τὴν μοναδικὴν ἰδιορρυθμίαν ὅτι φέρει καὶ ἐπὶ τῶν δύο ὄψεων αὐτῆς ἀναγλύφους παραστάσεις χρόνων καλῶν, ἐκτελεσθείσας κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ὡς τὰ τε γράμματα καὶ ἡ γλυφὴ δηλοῖ καὶ σχετιζόμενας πρὸς ἀλλήλας.

★

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν προσόψεων, τῆς καὶ κυριωτάτης εἶνε καὶ ἡ καλλιτέρα παράστασις, πλήρης κινήσεως καὶ δυνάμειος, μετέχουσα ὅμως καὶ ἡρέμου ψυχολογικῆς ἐκδηλώσεως. Ἄρμα τέθριππον φέρεται μεθ' ὀρμῆς ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ τῷ ὄρῳντι. Ἐπὶ τοῦ ἄρματος νεανίας ἔσθθεν καὶ πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν αὐτοῦ, τὸ μὲν κρατεῖ τὰς ἡνίας τῆ δεξιᾶ τεταμένη, ὑποδηλούμενος ὅπισθεν τῶν χαιτῶν τῶν ἵππων διὰ χρώματος, τὸ δὲ μετὰ τρυφερότητος καὶ πλήρης χαρᾶς στρέφει τὴν χαρίεσσαν αὐτοῦ μορφήν πρὸς τὸ παρ' αὐτῷ ὑποκείμενον τῆς λατρείας αὐτοῦ, νέαν γυναῖκα δηλ. περὶ τὴν ὄσφυν τῆς ὁποίας ἔχει τὴν ἀριστεράν. Ὁ νεανίας τᾶλλα γυμνὸν τὸ κάλλος τοῦ σώματος ἐπιδεικνύων φέρει ἱμάτιον κομβούμενον περὶ τὸν λαιμὸν καὶ ἀναπεταννόμενον ἐν πτυχᾷ ὅπισθεν αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς τοῦ ἄρματος φορᾶς, λεπτότατα δ' ἐπὶ τῆς πλακῆς ἐκδηλούμενον. Ἡ νέα φέρουσα χιτῶνα καὶ ἱμάτιον λεπτῶς εἰργασμένα φαίνεται αἰδημόνως ἀποστρέφουσα τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ πολλῆς τῆς χάριτος κλίνουσα, ἢ δ' ὅλη στάσις αὐτῆς εἶνε ὡς εἰ ἤθελε νὰ δηλώσῃ ὅτι καὶ τὸν δρόμον τοῦ ἄρματος φοβεῖται, διὸ σχεδὸν ἔχεται ἄκρου τούτου, συγκλίνουσά πῶς τοὺς πόδας κατὰ τὸ γόνυ.

Οἱ ἵπποι τοῦ ἄρματος κατέχουσι τὸ κέντρον περίπου τῆς ὅλης παραστάσεως, καὶ κατὰ τοῦτο εἶνε ἐξῆρχος ἡ ἀποτύπωσις τῆς ἰδέας τοῦ τεχνίτου, ὁ ὁποῖος δὲν προσήλωσεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν κυρίαν παράστασιν ἐν τῷ

μέσῳ τῆς πλακῆς ἀκολουθῶν τυπικὸν τινα ὁδηγόν, ἀλλὰ διέθηκεν οὕτως ὥστε ἐν ἀρμονίᾳ, ἀπλότητι καὶ φυσικότητι, ἕκαστος τῶν μερῶν τῆς παραστάσεως αὐτοῦ ἀναδεικνυόμενον καὶ τοποθετούμενον νὰ ἐπιδεικνύει καὶ ἑαυτοῦ τὴν καλλονὴν καὶ τοῦ τεχνίτου τὴν δυνάμιν περὶ τε τὴν εὐρεσιν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Τῶν τεσσάρων ἵππων ἕκαστος ἀλλοίαν καὶ τὴν κίνησιν, ἰδίως κατὰ τὴν κεφαλὴν ἔχει, οὕτω δὲ κατορθοῦται ἐν βραχυτάτῳ πᾶχει τοῦ ἀναγλύφου καὶ ποιικιλία οὐχὶ ἡ τυχεύουσα ἐν ταῖς κινήσει νὰ παρουσιάζηται ἀλλὰ καὶ δυνάμειος προοπτικῆς οὐχὶ σμικρᾶ, ἢ φυσικωτάτη δ' αὕτη διάθεσις αὐτῶν καὶ ἄνευ ἐπιτηδεύσεως πολλῆν τὴν χάριν παρέχει εἰς τὸ σύνολον. Τὸ ὅλον ἄρμα πλησιάζει, οἱ δὲ ἵπποι ἤδη καὶ βαίνουν ἐπὶ ὀλίγον ἀνάντους τοῦ ἐδάφους.

Ἐκεῖ πρὸ τῶν ἵππων ἴσταται νεανίας ἕτερος γυμνός, ἀνωπός, διατεταμένα ἔχων τὰ σκέλη, ὀλίγον κάμπτων τὸ δεξιὸν καὶ μᾶλλον ἐπὶ τούτου στηριζόμενος, τῶν δὲ χειρῶν τὴν μὲν δεξιὰν ὑψῶν συνεσφιγμένην καὶ ἐν γωνίᾳ ἀντικρῦ τοῦ προσώπου, τὴν δ' ἀριστεράν τείνων πρὸς τὸ ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἵππων μέρος, κρατῶν δὲ δι' αὐτῆς ἀνεστραμμένον, ὡς φαίνεται, ληκύθιον. Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αὕτη ἐν σφοδρᾷ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ κάτω κινήσει κεκλιμένη, φέρει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸν τύπον τῆς συνοφρυώσεως καὶ ἀγανακτήσεως. Τὸ μόνον ἔνδυμα, ὅπερ φέρει, ἱμάτιον ἐλαφρὸν, πορπούμενον πρὸ τοῦ λαιμοῦ κρέμαται ἀνεμιζόμενον ὀπισθεν.

Ἡ παράστασις αὕτη διακρίνεται καὶ ὑπὸ γραμμάτων ἐπὶ τοῦ στενοῦ γείσου τοῦ ὑπὲρ αὐτὴν ὑπαρχόντων. Ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἐν τῷ ἄρματι διακρίνονται τὰ γράμματα:

ΕΧΕΛΟΣ ΙΑΣΙΛΗ

ἄνωθεν δὲ τῆς κεφαλῆς τοῦ πρὸ τῶν ἵππων νεανίου μεταξὺ δύο Η καὶ ἐνὸς Ι ἐν ἀρχῇ ἢ λέξις ΕΡΜΗΣ οὕτω:

Ι Η Ε Ρ Ι Μ Η Σ

Οὕτω δὲ παρουσιάζεται παράδοξος στάσις τοῦ θεοῦ τούτου ἐπὶ τοῦ ἀναγλύφου καὶ νῦν τὸ πρῶτον οὕτως ἐκδηλούμενη.

★

Ἐπὶ δὲ τῆς ὀπισθίας ὄψεως τῆς πλακῆς ἡ ὅλη εἰκὼν εἶνε ἐντελῶς ἡσυχαίτερα. Αἱ πέντε τῶν ἐκεῖ εἰκονιζόμενων ἐξ μορφῶν προσερχόμεναι πρὸς τὴν πρὸ πασῶν ἴσταμένην ἔκτην φαίνονται ὡς διαπυθνόμεναι τὰ κατὰ τὸ ὀπισθεν εἰκονιζόμενον συμβεβηκὸς παρὰ ταύτης. Ἐδῶ τὸ κέντρον τῆς πράξεως μετατίθεται πᾶν ἐπιτηδεῖας πρὸς τὰ ἀριστερὰ, καὶ διὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ μονοτόνου καὶ διὰ τὸν συσχετισμὸν πρὸς τὸ τέλος τῆς ὀπισθεν σκηνης. Πρὸς τὰ ἀριστερὰ λοιπὸν τῷ ὄρῳντι ἴσταται ἐν κατατομῇ πρὸς τὰ δεξιὰ γυνὴ μετὰ βραχέος ἱματίου μέχρι τοῦ γόνατος ἐξικνουμένου, ὡς εἰκονίζονται αἱ Ἀμαζόνες φέρουσαι ἢ καὶ ἡ Ἄρτεμις, ἣτις μᾶλλον φαίνεται ἐνταῦθα εἰκονιζομένη. Ὁ δεξιὸς ὅμως καὶ ἡ κατ' αὐτὸν χεῖρ γυμνὰ, ἢ δεξιὰ χεῖρ ὑπεγείρει κρατούσα τὸ ἱμάτιον παρὰ τὸν μηρόν. Τῶν πέντε πρὸς αὐτὴν ἐκ δεξιῶν προσερχομένων μορφῶν ἡ πρώτη ὑπὸ τοῦ ἐπικαθημένου ἐτι σκληροῦ χρώματος δυσδιάκριτος, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνδρική, γενειῶντος ἀνδρός, ἐν χιτῶνι καὶ ἱματίῳ. Δευτέρα ἡ μορφή νέου ἀνωπῶ ἔχοντος γυμνὸν τὸ στήθος ὡς ἐκ τῆς διαθέσεως τοῦ ἱματίου αὐτοῦ. Τρίτη ἡ μορφή γυναικὸς ἐν κατατομῇ πρὸς τὰ ἀριστερὰ, κρατούσης τι ἐν τῇ πρὸς τὰ ἔμπροσθε κλθεμένην δεξιᾶ, τὴν δ' ἀριστεράν φερούσης ὀπισθεν ἐπὶ τῆς ὄσφους. Τετάρτη γυναικεία μορφή ἀνωπὸς μετὰ κεκλιμένης πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὤμον τῆς κεφαλῆς, στηρίζουσα δὲ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ

ἀριστεροῦ ὤμου τῆς πρὸ αὐτῆς. Τελευταία πασῶν μορφῆ γυναικεία ἐν κατατομῇ πρὸς τὰ ἀριστερὰ περιβεβλημένη μέχρι τοῦ λαιμοῦ ὑπὸ τοῦ ἱματίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔχει τὰς γείρας, φαινομένης τῆς ἀριστερᾶς ὑπ' αὐτὸ φερομένης ἐπισθεν ἐπὶ τῆς ὀσφύος, στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, ἐν ᾧ ὁ δεξιὸς ἐλαφρῶς διασταυρούμενος προσέξχει.

Ἐπὶ τῆς πλευρᾶς ταύτης ὑπάρχουσιν ἔτι πολλὰ μέρη κεκαλυμμένα ὑπὸ χρώματος συμπαγῶς ἐπικαθημένου μετὰ μικρῶν λίθων ἐπικεκολλημένων, φέρει δὲ καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν σημεῖα βλάβης ἐλαφρᾶς ὑπὸ διερχομένου ἄλλοτε ἄνωθεν αὐτοῦ ὕδατος βυακός τινος, οὗ ἡ ἄμμος ἔχει ἐπικολληθῆ ἐπ' αὐτοῦ.

Τὰ ἐπὶ τοῦ γέισου τῆς πλευρᾶς ταύτης γράμματα, ἀσφαλίζοντα τὸ ὄνομα τοῦ Ἑρμοῦ δεικνύουσι καὶ τὸν σκοπὸν τοῦ ὄλου μαρμάρου. Τὰ γράμματα εἶνε τάδε :

ΕΡΜΗ ΚΑΙ ΝΥΜΦΑΙΣ ΙΝΑ ΑΞΟΙ

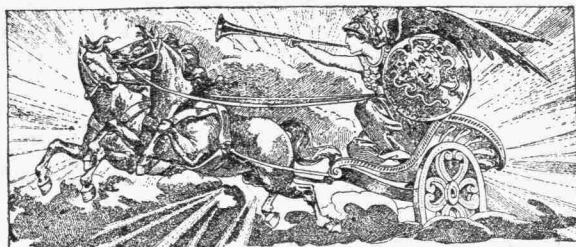
ἔξ ὧν κάλλιστα δηλοῦται ὁ λόγος τῆς ἰδρύσεως τῆς πλακῆς ταύτης.

★

Τὸ ἀνάγλυφον λοιπὸν τοῦτο εἶνε ἀναθηματικὸν εἰς Ἑρμῆ καὶ Νύμφας φέρον ἐπὶ τῆς κυρίας οὐτοῦ ὄψεως παράστασιν σχετιζομένην πρὸς τὸν Ἑχέλον ἀπὸ τοῦ ὁποίου, ὡς γνωστὸν, τὸ ὄνομα τῶν Ἑχελιδῶν, δήμου ἢ τόπου τῆς Ἀττικῆς ἐξῶθεν τοῦ Πειραιῶς, μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ τετρακώμου Ἑρακλείου (« Ἑχελος » ἤ ῥως παρὰ Ἀθηναίους τιμώμενος καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἑχελίδαί, ἀπὸ τοῦ κειμένου ἔλους ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἴδρυται τὸ τοῦ Ἑχέλου ἄγαλμα) κατὰ τὸ Μ. Ἐτυμολογικόν, « Ἑχελίδαί, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Ἑχέλου ἤ ῥως, οὗτος δ' ἀπὸ Ἑλους τόπου μεταξὺ ὄντος Πειραιῶς καὶ τοῦ τετρακώμου Ἑρακλείου, ἐν ᾧ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἐτίθεισαν τοῖς Παναθηναίοις » κατὰ Στέφανον τὸν Βυζάντιον. Διὰ τοῦ ἀναγλύφου τούτου, ὅπερ πλὴν τῆς ἄλλης καλλιτεχνικῆς αὐτοῦ σημασίας, ἔχει καὶ σπουδαιότεραν, ἔνεκα τοῦ ἀναφερομένου ὀνόματος τοῦ Ἑχέλου καὶ τῆς θέσεως, ἐν ἣ εὐρέθη, τὴν τοπογραφικὴν, τὴν ἀμέσως πρὸς τὴν γῶραν αὐτὴν σχετιζομένην, ἴσως δοθῆ, καὶ πρέπει νὰ δοθῆ ἀφορμὴ νὰ γνωσθῶσι κάλλιον τὰ τῶν Ἑχελιδῶν, τῶν ἀπὸ Ἑχέλου οὕτω καλουμένων, οἵτινες μέχρι τοῦδε οὐχί εἰς ὠρισμένον ἐτίθεντο σημεῖον, ὑπὸ δὲ τοῦ τελευταίου τοπογράφου Μιχαήλ φερ καὶ ἐντελῶς ἀλλαχού εἰς θέσιν μακρὰν ἀπέχουσαν τῆς θέσεως ἐν ἣ ἀνευρέθη τὸ μάρμαρον. Τὰ περισσότερα θὰ δεῖξῃ ἡ ἔρευνα περὶ τὴν θέσιν ταύτην, ἔξ ἧς καὶ τὰ τοῦ δήμου ἢ τόπου τούτου τῆς Ἀττικῆς θὰ καθορισθῶσι, καὶ τὰ τοῦ σχετιζομένου πρὸς αὐτὸν τετρακώμου Ἑρακλείου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς θέσεως ἐν ἣ τοὺς γυμνικοὺς ἐτίθεισαν ἀγῶνας τοῖς Παναθηναίοις. Διότι πλὴν τοῦ εὐρήματος τούτου ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἀνευρέθησαν καὶ ἄλλα ἔχην προφανέστατα δηλοῦντα τὴν ἐκεῖ ὑπαρξίν ἀρχαίου συνοικισμού, ἦτοι φρέαρ παλαιὸν ἐπενδεδυμένον πηλίνῳ ἐπενδύματι τοὺς τοίχους, καὶ θραύσματα πηλίνων ἀγγείων, καὶ δύο ἐπιτύμβιοι κιονίσκοι μὴ ἐξαχθέντες ἔτι τῶν χωμάτων, εὐθὺς δ' ὑπὲρ τῆν θέσιν ἐν ἣ κατέκειτο τὸ ἀνάγλυφον θεμέλια τοίχου ἀπὸ Β. πρὸς Ν. διευθυνομένου, ὁ ὁποῖος πολὺ πιθανὸν εἶνε ὅτι ἀπετέλει τὰ θεμέλια τῆς βάζσεως, ἐφ' ἧς τὸ ἀνάγλυφον.

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 15ῃ Ἰουνίου 1893.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ἐχομεν τὰ πρωτόλεια τῆς ἐφετεινῆς θεατρικῆς παραγωγῆς ἢ ὁποῖα προκηρύσσεται ἀρκετὰ πλουσία, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ποσότητα καὶ τὴν ποιικιλίαν. Ἐν τῷ « Παραδείσῳ » ἐδιδάχθη ἡ μονόπρακτος κωμῆδιὰ Μεταξὺ μας ἐκ συνεργασίας γραφεῖσα ὑπὸ δύο νεαρῶν δραματικῶν συγγραφέων, τῶν ὁποίων καὶ ἄλλα ἔργα ἐνεφανίσθησαν ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Δὲν ἐπέτυχεν ὁμως. Καὶ ἐγέλασε μὲν ὁ πολὺς κόσμος μὲ τινα χονδρῶς, ἀλλὰ γενικῶς ἡ ὑπόθεσις ἐκρίθη ἄσπευτος, ἀπρεπής, ἀνήθικος, μὴ σωζομένη ὑπ' ἀρκετῆς εὐφυΐας, οὔτε ἔχουσα κανένα σκοπὸν κοινωνικόν, ἢ ἀπλῶς τοῦλάχιστον καλλιτεχνικόν. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ θέατρον τῆς « Ὀμονοίας » ἀνεβιβάσθη ἄλλο ἔργον τοῦ ἐτέρου τῶν συγγραφέων τοῦ Μεταξὺ μας. Εἶνε κωμειδύλλιον δίπρακτον τοῦτο, ἐπιγραφόμενον Τὸ Κωμειδύλλιον. Ἐχει μίαν ἢ δύο σκηνὰς μὲ τὰς ὁποίας εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ γελάσῃ καὶ ἄλλας τόσας εὐφυολογίας ἄλλα τὸ σύνολον εἶνε κάτι τι τερατώδες, φάρσα τοῦ χειροτέρου εἶδους, ἀτεχνος καὶ παιδαριώδης, τὴν ὁποίαν δὲν καθιστᾷ ἀνεκτὴν τοῦλάχιστον οὔτε μουσικῆ τῆς προκοπῆς, τραγουδάκια εὐχαρίστως ἀκουόμενα ὅπως ἄλλων κωμειδύλλιων.

Ἐκ τῶν πρωτολείων τῆς θεατρικῆς παραγωγῆς δὲν εἴμθα εὐχαριστημένοι. Ἄς ἴδωμεν κατὰ πόσον θά μας εὐχαριστήσουν τὰ κατόπιν.

✦

Ἐκ τῶν ξένων δραμάτων ἀνεβιβάσθη ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου ἡ Φρύνη τοῦ Καστελθεκίου. Ἄλλη ἀποτυχία καὶ αὕτη. Τὸ ἔργον τοῦ ἰταλοῦ δραματικοῦ εἶνε ἀπλῶς θεαματικόν, μεθ' ὅλα δὲ τὰ ἐξῆδα καὶ τὴν φιλοτιμίαν τῶν διευθυντῶν, τὸ πτωχὸν θερινὸν θέατρον δὲν ἐδυνήθη νὰ ανταποκριθῆ εἰς τὸν σκοπὸν καὶ νὰ παρουσιάσῃ πιστῆν, εὐπρόσωπον τὴν ἀναπαράστασιν ἐκείνην τοῦ ἀρχαίου βίου. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὴν γενικὴν ἐντύπωσιν τίποτε μέγα δὲν προσέθεσαν ἢ ὑπόκρισις τῆς κυρίας Παρασκευοπούλου, τὴν ὁποίαν ὅταν ἐβλεπέ τις τόσον ὠραίαν καὶ πλαστικὴν ὡς Φρύνην, ἐλυπεῖτο ὅτι δὲν εἶχε ρόλον νὰ παίξῃ ἀνάλογον τῆς ἱκανότητός τῆς καὶ τῆς τέχνης τῆς. Τί κρῖμα! νὰ ὑπάρχουν τόσα ὠραία ἔργα ξένα, ὁ κόσμος νὰ διψᾷ ἀπόλαυσιν, καὶ ἡ κυρία Παρασκευοπούλου, ἡ μὴν σχεδὸν ἱκανὴ νὰ τῷ τὴν παράσχῃ, νὰ παρουσιάζεται ὡς Φρύνη τοῦ Καστελθεκίου! Ἴδου τί σημαίνει νὰ μὴ ὑπάρχῃ διεύθυνσις.

✦

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὸ Ἄστυ, ἡ γνωστὴ εἰκονογραφημένη ἐφημερίς, μέχρι τοῦδε καθ' ἐσπέραν ἐκδιδομένη, ἐξεδόθη πρωϊνὴ καὶ εἰς μέγα σχῆμα. Διατηρεῖ τὴν αὐτὴν κομψότητα καὶ εἰς τὸν τύπον καὶ εἰς τὴν οὐσίαν, δὲν ἀπορρίπτει δ' ἀκόμη, μὲ ὅλην τοῦ πολιτικοῦ ἀγῶνος τὴν σοβαρότητα, τοῦ εὐ-